

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: O. S.
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty sp. zn. OAM-12887/ZM-2015,

takto:

- I. Žalovaný je **povinen** ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty vedeném pod sp. zn. OAM-12887/ZM-2015.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 10 228 Kč.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se podanou žalobou, doručenou soudu dne 20. 4. 2021, domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty vedeném

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pod sp. zn. OAM-12887/ZM-2015 a navrhoval, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout ve věci v soudem stanovené lhůtě.

II. Žaloba

2. Žalobce podanou žalobu odůvodnil tím, že je účastníkem řízení o vydání zaměstnanecké karty vedeného žalovaným pod sp. zn. OAM-12887/ZM-2015. Řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobce dne 14. 7. 2015 a naposledy byla věc vrácena žalovanému k novému projednání rozhodnutí nadřízeného orgánu žalovaného, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 24. 11. 2020. Po vrácení věci žalovaný znovu ve věci nerozhodl ve lhůtě do 60 dnů od podání žádosti vyplývající z § 169t odst. 6 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce proto dne 8. 2. 2021 podal u Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) návrh na opatření proti nečinnosti žalovaného. Na základě návrhu žalovaného Komise opatřením proti nečinnosti ze dne 24. 2. 2021, č. j. MV-25169-3/SO-2021 přikázala žalovanému, aby vydal rozhodnutí ve věci do 30 dnů od doručení tohoto opatření. Také tato lhůta však již uplynula, aniž by žalovaný o žádosti žalobce rozhodl.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce v řízení sice vyčerpal prostředky na ochranu proti jeho nečinnosti ve smyslu § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), avšak Komise v opatření proti nečinnosti č. j. MV-25169-3/SO-2021 žalovanému přikázala, aby v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty vydal rozhodnutí až po odpadnutí překážky, pro kterou bylo řízení přerušeno, a to do 30 dnů ode dne, kdy přerušování řízení skončilo. Žalovaný má však za to, že k odpadnutí překážky dosud nedošlo, neboť dne 25. 3. 2021 bylo Policií České republiky vydáno rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území Evropské unie, proti kterému podal žalobce odvolání. Z obsahu správního spisu žalovaného přitom vyplývá, že žalovaný zatím neobdržel informaci o výsledku tohoto řízení. Řízení by proto mělo být podle názoru žalovaného stále přerušeno, a to z důvodu dosud nepravomocného rozhodnutí, jímž byla žalovanému uložena povinnost opustit území Evropské unie, neboť se jedná o novou předběžnou otázku související s řízením o žádosti žalovaného o vydání zaměstnanecké karty. Žalovaný je z uvedených důvodů přesvědčen, že v řízení nebyl a není nečinný, a proto navrhl zamítnutí žaloby.
4. Žalobce k vyjádření žalovaného repliku nepodal.

IV. Ústní jednání

5. Dne 7. 10. 2021 se ve věci konalo ústní jednání. Žalobci bylo předvolání k nařízenému jednání doručeno do vlastních rukou (osobním převzetím) dne 6. 9. 2021. Žalovanému bylo předvolání k nařízenému jednání doručeno do datové schránky dne 19. 8. 2021. Žalobce, ač řádně předvolán, se k nařízenému jednání bez omluvy nedostavil. Žalovaný se z účasti na nařízeném jednání omluvil podáním doručeným soudem dne 7. 9. 2021. Jelikož nebyly dány důvody pro odročení jednání, soud jednal podle § 49 odst. 3 s. ř. s. bez přítomnosti účastníků a rozsudek vyhlásil vyvěšením na úřední desce soudu podle § 49 odst. 12 s. ř. s.
6. Soud konstatoval podstatný obsah správního spisu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

7. Žalobce podal dne 14. 7. 2015 na Generálním konzulátě České republiky ve Lvově žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty. Žalovaný žádost žalobce rozhodnutím ze dne 18. 9. 2015, č. j. OAM-12887-12/ZM-2015 zamítl. Žalovaný proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-12887-12/ZM-2015 podal odvolání, které Komise zamítl rozhodnutím ze dne 25. 10. 2016, č. j. MV-153066-5/SO-2015 a napadené rozhodnutí žalovaného potvrdila. Proti rozhodnutí Komise č. j. MV-153066-5/SO-2015 podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, které městský soud vyhověl, a rozsudkem ze dne 24. 9. 2020, č. j. 6 A 218/2016 - 29 rozhodnutí Komise č. j. MV-153066-5/SO-2015 zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Po vrácení věci k dalšímu řízení Komise rozhodnutím ze dne 24. 11. 2020, č. j. MV-153066-14/SO-2015 rozhodnutí žalovaného č. j. MV-153066-5/SO-2015 zrušila a věc k dalšímu řízení vrátila žalovanému. Rozhodnutí Komise č. j. MV-153066-14/SO-2015 nabylo právní moci dne 25. 11. 2020.
8. Dle výpisu z Cizineckého informačního systému ze dne 8. 1. 2021 bylo dne 7. 9. 2020 pod č. j. KRPA-232639/ČJ-2020-000022-VP vydáno rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let, a byla mu stanovena lhůta na vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo z důvodu porušení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností do 3. 10. 2020. Proti tomuto rozhodnutí bylo dne 7. 9. 2020 podáno odvolání, které má odkladný účinek.
9. Přípisem ze dne 19. 1. 2021, č. j. OAM-12887-21/ZM-2015 požádal žalovaný Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „Policie ČR“) o poskytnutí rozhodnutí ze dne 7. 9. 2020, č. j. KRPA-232639/ČJ-2020-000022-VP, neboť žalovaný lustrací v Cizineckém informačním systému zjistil, že tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce na dobu 2 let.
10. Přípisem ze dne 12. 2. 2021, č. j. KRPA-232639-26/ČJ-2020-000022-VP Policie ČR žalovanému sdělila, že dne 11. 9. 2020 podal žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolání, o kterém dosud nebylo rozhodnuto, a rozhodnutí o správním vyhoštění proto dosud nenabylo právní moci. Přílohou přípisu č. j. KRPA-232639-26/ČJ-2020-000022-VP bylo rozhodnutí Policie ČR ze dne 7. 9. 2020, KRPA-232639-14/ČJ-2020-000022-VP, jímž bylo podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo žalobci správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 roky, a podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
11. Usnesením ze dne 17. 2. 2021, č. j. OAM-12887-23/ZM-2015 žalovaný řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty vedené pod sp. zn. OAM-12877/ZM-2014 podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu přerušil do doby právní moci rozhodnutí Policie ČR ve věci zahájeného řízení o správním vyhoštění žalobce. Žalovaný rozhodl o přerušení řízení, neboť dospěl k závěru, že výsledek rozhodnutí v řízení vedeném Policií ČR pod sp. zn. KRPA-232639/ČJ-2020-000022-VP má bezprostřední vliv na rozhodnutí žalovaného v řízení o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu a v tomto řízení tak probíhá řízení o předběžné otázce ve smyslu § 57 odst. 2 správního řádu. Pokud by totiž došlo k pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, byl by zároveň v souladu s § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců označen za nežádoucí osobu, a tato skutečnost je podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

cizinců důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Usnesení o přerušení řízení OAM-12887-23/ZM-2015 nabylo právní moci dne 19. 2. 2021.

12. Opatřením proti nečinnosti ze dne 24. 2. 2021, č. j. MV-25169-3/SO-2021 rozhodla Komise o návrhu žalobce na provedení opatření proti nečinnosti žalovaného tak, že žalovanému přikázala podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, aby po odpadnutí překážky, pro níž bylo řízení přerušeno, vydal do 30 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončilo, rozhodnutí ve věci řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty k povolení výkonu povolání na území České republiky sp. zn. OAM-12887/ZM-2015.
13. Dle výpisu z Cizineckého informačního systému ze dne 30. 4. 2021 bylo dne 25. 3. 2021 pod č. j. KRPA-74176/ČJ-2021-000022-50 vydáno rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území Evropské unie a byl mu vystaven výjezdní příkaz s platností do 22. 4. 2021. Proti tomuto rozhodnutí bylo dne 19. 4. 2021 podáno odvolání, které má odkladný účinek.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud posoudil, zda je žalovaný nečinný, a rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
15. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro věcné projednání žaloby.
16. Žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty dne 14. 7. 2015, tedy za účinnosti zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015. Podle čl. IV odst. 1 zákona č. 314/2015 Sb., jímž byl zákon o pobytu cizinců novelizován, přitom platí, že řízení podle zákona o pobytu cizinců zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Na řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty se tedy vztahuje zákon o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015.
17. Ustanovení § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 stanovilo, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá se rozhodnutí o žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech nebo pokud ministerstvo žádalo o vydání závazného stanoviska podle odstavce 15.
18. Z obsahu správního spisu nevyplývá a žalovaný to ani netvrdil, že v případě žalobce se jedná o zvlášť složitý případ nebo, že by žalovaný žádal o vydání závazného stanoviska příslušnou pobočku Úřadu práce podle § 169 odst. 15 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015. Žalovaný byl proto povinen vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti. Původní rozhodnutí žalovaného, jímž ve věci rozhodl, bylo zrušeno rozhodnutím Komise č. j. MV-153066-14/SO-2015, které nabylo právní moci dne 25. 11. 2020. Okamžikem nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí začala žalovanému znovu běžet lhůta pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009 - 82 a ze dne 22. 6. 2020, č. j. 1 Azs 200/2020 - 31, bod 30).
19. Z obsahu správního spisu naopak vyplývá, že žalovaný před podáním žaloby podal u Komise návrh na opatření proti nečinnosti žalovaného, kterému Komise vyhověla a

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

opatřením proti nečinnosti ze dne. j. MV-25169-3/SO-2021 rozhodla tak, že žalovanému přikázala podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, aby po odpadnutí překážky, pro níž bylo řízení přerušeno, vydal do 30 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončilo, rozhodnutí ve věci řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty. Žalovaný však ke dni podání žaloby rozhodnutí ve věci nevydal.

20. Z uvedeného je zřejmé, že žaloba, která byla žalobcem podána dne 20. 4. 2021, byla podána před uplynutím jednoho roku ode dne, kdy ve věci marně proběhla lhůta stanovená k vydání rozhodnutí (§ 80 odst. 1 s. ř. s.) a žalobce před podáním žaloby bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s. ř. s.), kterým je v řízení vedeném podle správního řádu návrh nadřízenému správnímu orgánu dle § 80 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007 - 100), a jsou tedy splněny podmínky pro věcné projednání žaloby soudem.
21. Žaloba je důvodná.
22. Na základě vyjádření žalovaného k podané žalobě a obsahu správního spisu, učinil soud následující závěr o skutkovém stavu v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci.
23. Mezi žalobcem a žalovaným nejsou sporné následující skutečnosti. Žalovaný rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-12887/ZM-2015 v době od 25. 11. 2020 až dosud nevydal. Řízení je stále přerušeno na základě usnesení žalovaného č. j. OAM-12887-23/ZM-2015, které nabylo právní moci dne 19. 2. 2021, tedy až po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí vyplývající z § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015. Tímto usnesením bylo řízení vedené pod sp. zn. OAM-12887/ZM-2015 přerušeno do pravomocného skončení řízení vedeného Policií ČR pod sp. zn. KRPA-232639/ČJ-2020-000022-VP, jehož předmětem bylo rozhodování o správním vyhoštění žalobce, neboť žalovaný dospěl k závěru, že výsledek tohoto řízení má bezprostřední vliv na jeho rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu a v tomto řízení tak probíhá řízení o předběžné otázce ve smyslu § 57 odst. 2 správního řádu.
24. Z výpisu z Cizineckého informačního systému ze dne 30. 4. 2021 založeného ve správním spise vyplývá, že dne 25. 3. 2021 bylo pod č. j. KRPA-74176/ČJ-2021-000022-50 vydáno rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území Evropské unie a byl mu vystaven výjezdní příkaz s platností do 22. 4. 2021. Proti tomuto rozhodnutí bylo dne 19. 4. 2021 podáno odvolání, které má odkladný účinek. Z výpisu z Cizineckého informačního systému naopak nevyplývá, že by řízení vedené Policií ČR pod sp. zn. KRPA-232639/ČJ-2020-000022-VP, do jehož pravomocného skončení bylo řízení vedené žalovaným pod sp. zn. OAM-12887/ZM-2015 přerušeno, dosud trvalo.
25. Z vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplývá, že žalovaný považuje za důvod trvání přerušení řízení právě skutečnost, že dne 25. 3. 2021 bylo vydáno rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území Evropské unie. Dle vyjádření žalovaného se jedná o „novou“ předběžnou otázku a žalovaný dosud neobdržel informaci o výsledku tohoto řízení. Z vyjádření žalovaného tak vyplývá, že žalovaný nepovažuje nadále za důvod, pro který je jím vedené řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty přerušeno skutečnost, že dosud nebylo skončeno řízení vedené Policií ČR pod sp. zn. KRPA-232639/ČJ-2020-000022-VP.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

26. Z obsahu správního spisu však nevyplývá, že by žalovaný požádal Policii České republiky o sdělení informací o průběhu a výsledcích řízení vedeného pod sp. zn. KRPA-74176/ČJ-2021-000022-50 ani, že by z důvodu, že toto řízení je podle jeho názoru řízením o předběžné otázce, která má bezprostřední vliv na rozhodnutí žalovaného v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty vedené žalovaným pod sp. zn. OAM-12887/ZM-2015, žalovaný řízení sp. zn. OAM-12887/ZM-2015 přerušil.
27. Účelem správních i soudních prostředků ochrany proti nečinnosti je to, aby účastník řízení dosáhl vydání rozhodnutí ve věci samé, a to z povahy věci v co nejkratší době (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 200/2020 - 31, bod 20).
28. Podle § 57 odst. 2 správního řádu probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce nebo jestliže dal správní orgán k takovému řízení podnět podle odstavce 1 písm. a) či učinil výzvu podle odstavce 1 písm. b), postupuje správní orgán podle § 64. Pokud řízení na podnět správního orgánu nebylo zahájeno nebo nebyla podána žádost o zahájení řízení v určené lhůtě, lze v řízení pokračovat.
29. Podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán může řízení usnesením přerušit.
30. Podle § 65 odst. 1 správního řádu po dobu přerušení řízení činí správní orgán a účastníci úkony, kterých je zapotřebí k odstranění důvodů přerušení. Správní orgán může rovněž činit úkony podle § 137 odst. 1 a § 138. Lhůty týkající se provádění úkonů v řízení neběží. Lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci přestává běžet již dnem, kdy nastal některý z důvodů uvedených v § 64 odst. 1, a neskončí dříve než 15 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončilo.
31. Podle § 71 odst. 4 správního řádu platí, že nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí se nemůže dovolávat ten účastník řízení, který je způsobil.
32. Podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu nadřízený správní orgán může přikázat nečinnému správnímu orgánu, aby ve stanovené lhůtě učinil potřebná opatření ke zjednání napravy nebo vydal rozhodnutí.
33. V rozsudku ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 - 20 Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že *„přerušení lhůty ovšem může nastat pouze za jejího běhu, a nikoliv až po jejím skončení. Pokud správní orgán, tak jako žalovaný v předmětné věci, oznámí účastníkům řízení usnesení o přerušení řízení spojené s výzvou k odstranění vad žádosti až po té, kdy došlo k uplynutí lhůty pro jeho rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu, nemůže mít takové přerušení řízení účinky předvídané v § 65 odst. 1 správního řádu. Jednou uplynulá lhůta se nemůže ani na základě § 65 odst. 1 správního řádu „obnovit“.“*
34. Jelikož § 65 odst. 1 správního řádu se vztahuje na všechny důvody přerušení řízení uvedené v § 64 odst. 1 správního řádu, tedy i na přerušení řízení z důvodu probíhajícího řízení o předběžné otázce podle § 64 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 57 odst. 2 správního řádu, je tento závěr vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ans 4/2012 - 20 plně aplikovatelný i na právě projednávanou věc. Lhůta pro vydání rozhodnutí počala žalovanému běžet dne 25. 11. 2020 a rozhodnutí o žádosti žalovaného o vydání zaměstnanecké karty byl žalovaný povinen podle § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 vydat do 25. 1. 2021. Přerušení řízení na základě usnesení č. j. OAM-12887-23/ZM-2015, které nabylo právní moci dne 19. 2. 2021, tedy až

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, tak s ohledem na závěr vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ans 4/2012 - 20, již nemohlo mít vliv na běh lhůty pro vydání rozhodnutí, neboť tato lhůta před přerušением řízení již marně uplynula. Je tedy zřejmé, že žalovaný rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty v zákonem stanovené lhůtě nevydal, čímž se v řízení mohl dopustit nečinnosti.

35. Nečinnost v řízení je objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů. Ne každá nečinnost je však přičitatelná správnímu orgánu. Ustanovení § 71 odst. 4 správního řádu představuje materiální hledisko posouzení takového stavu; má-li zjištěná nečinnost svůj původ ve způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník, nejde o nečinnost správního orgánu a nelze se proti ní dovolávat ochrany. Posouzení, zda nejde o takovou situaci, přísluší také správnímu soudu v rámci posouzení důvodnosti žaloby podané dle § 79 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 - 41). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud také dospěl k závěru, že přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 správního řádu, je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, na který pamatuje § 71 odst. 4 správního řádu. Správní soud proto již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se z pohledu § 71 odst. 4 správního řádu může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti.
36. Z právě uvedeného závěru Nejvyššího správního soudu vyplývá, že vzhledem k tomu, že Komise opatřením proti nečinnosti ze dne 24. 2. 2021, č. j. MV-25169-3/SO-2021 žalovanému podle § 80 odst. 1 písm. a) správního řádu přikázala, aby ve věci rozhodl do 30 dnů po odpadnutí překážky, pro níž bylo řízení přerušeno, byla nečinnost žalovaného tímto opatřením k tomuto dni presumována a tento závěr je pro soud závazný.
37. Soud se proto zabýval otázkou, zda byl žalovaný v řízení nečinný v době od 24. 2. 2021 do dne vydání tohoto rozsudku, případně jestli existovaly důvody, které by zbavovaly žalovaného povinnosti v této době vydat ve věci rozhodnutí. Z obsahu správního spisu, podané žaloby ani vyjádření žalovaného nevyplývá, že by žalobce ode dne 24. 2. 2021 do dne vydání tohoto rozsudku činil v řízení nějaké úkony, že by byl k provedení nějakých úkonů žalovaným vyzván a tyto úkony ve stanovené lhůtě neprovedl, nebo že by v této době nějakým jiným svým jednáním způsobil, že žalovaný nemohl vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty. Jediným důvodem přicházejícím do úvahy, pro který dosud žalovaný rozhodnutí nevydal, je proto přerušení řízení.
38. V usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012 - 46 vyslovil Nejvyšší správní soud tento závěr: „*Mají-li soudy efektivně poskytovat ochranu těm, kteří se brání proti průtahům ve správním řízení způsobeným nečinností správního orgánu, není možné připustit, aby správní orgány mohly svoji případnou nečinnost eliminovat zneužitím institutu přerušení správního řízení, a zablokovat tak zásah soudu, neboť je představitelné, že i to může být nezákonnou nečinností. Opačný závěr by v řadě případů činil ze žaloby na ochranu proti nečinnosti slepou municí, jejímž použitím by nebylo možno dosáhnout účinků, které požaduje žalobce a které zamýšlel zákonodárce. Odepření účinné soudní ochrany by protiřečilo čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.*“ Na tento závěr pak navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012 - 62, v němž mimo jiné uvedl: „*Rozhodl-li správní orgán o přerušení řízení v době, kdy délka řízení několikanásobně překročila šedesátidenní zákonem stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí, přičemž skutečnost, v níž byl shledán důvod pro přerušení řízení (v tomto případě doložení dvou dokladů k žádosti o prodloužení povolení k*

dlouhodobému pobytu), nepochybně existovala již v době podání žádosti, byla žaloba na ochranu proti nečinnosti podána zcela důvodně. V dané věci totiž správnímu orgánu nic nebránilo v tom, aby stěžovatele k odstranění nedostatků jeho žádosti vyzval již v době, kdy ještě neuplynula zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Mají-li soudy efektivně poskytovat ochranu těm, kteří se brání proti průtahům ve správním řízení způsobeným nečinností správních orgánů, není možné připustit, aby správní orgány mohly svoji nečinnost eliminovat zneužitím institutu přerušení správního řízení. Podstatou sporu přitom nebyla otázka možnosti přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o přerušení řízení s následkem zrušení takového rozhodnutí, ale otázka, zda k přerušení řízení došlo věcně důvodně a v souladu se zákonem.“

39. Z uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud správní orgán rozhodl o přerušení řízení v době, kdy již lhůta pro vydání rozhodnutí marně uplynula, avšak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, nastal, respektive byl správnímu orgánu znám již v době, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí dosud běžela, dopouští se správní orgán i po přerušení řízení nečinnosti.
40. V posuzovaném případě není sporu o tom, že žalovaný rozhodl o přerušení řízení dne 19. 2. 2021, tedy až poté, co dne 25. 1. 2021 marně uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci. K tomuto závěru ostatně dospěla i Komise ve vydaném opatření proti nečinnosti č. j. MV-25169-3/SO-2021. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že nejpozději dne 8. 1. 2021, tedy více než dva týdny před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí, byla na základě informací uvedených ve výpisu z Cizineckého informačního systému žalovanému známa skutečnost, že dne 7. 9. 2020 bylo vydáno rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let, a byla mu stanovena lhůta na vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, přičemž přesně tato skutečnost byla důvodem, pro který žalovaný řízení vedené pod sp. zn. OAM-12887/ZM-2015 přerušil. Žalovanému tedy nic nebránilo, aby rozhodnutí o přerušení řízení vydal neprodleně poté, co tuto skutečnost zjistil, a to tím spíše, že mu bylo známo, že do konce lhůty pro vydání rozhodnutí mu již zbývá pouze omezený čas.
41. Takto mohl žalovaný postupovat, i pokud by na základě informací obsažených ve výpisu z Cizineckého informačního systému nedospěl k jednoznačnému závěru o povaze řízení vedeného pod sp. zn. KRPA-232639/ČJ-2020-000022-VP, jež bylo se žalobcem vedeno, a pokud tedy nebylo žalovanému pouze na základě těchto informací zcela zřejmé, že toto řízení může být řízením o předběžné otázce, které může být významná pro dosud neskončené řízení vedené žalovaným pod sp. zn. OAM-12887/ZM-2015, což však žalovaný v řízení před soudem netvrdil a z obsahu správního spisu nic takového nevyplývá. Nic nebránilo žalovanému ani v tom, aby řízení i v takovém případě nejprve přerušil a teprve až poté se obrátil na Policii ČR s žádostí o sdělení stavu řízení a poskytnutí rozhodnutí ve věci tak, jak učinil přípisem ze dne 19. 1. 2021 a v případě, že by se jeho závěr o důvodech, pro něž řízení přerušil, na základě informací poskytnutých Policií ČR ukázal nesprávný, mohl rozhodnout o pokračování řízení. Žalovanému také nic nebránilo v tom, aby se za účelem upřesnění informací uvedených v Cizineckém informačním systému na Policii ČR obrátil například telefonicky, o výsledku telefonického hovoru učinil záznam do spisu a na základě takto zjištěných doplňujících informací o přerušení řízení rozhodl v řádu dnů.
42. Z obsahu správního spisu také nevyplývá, že by žalovaný po zjištění, že je se žalobcem vedeno řízení o správním vyhoštění a poté, co mu bylo opatřením proti nečinnosti uloženo vydat ve věci rozhodnutí do 30 dnů po odpadnutí této překážky, stav řízení vedeného pod sp. zn. KRPA-232639/ČJ-2020-000022-VP jakkoliv zjišťoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

43. Z vyjádření žalovaného k podané žalobě naopak vyplývá, že žalovaný již za důvod pro přerušení řízení o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu nepovažuje řízení vedené pod sp. zn. KRPA-232639/ČJ-2020-000022-VP, ale nově za tento důvod považuje skutečnost, že dne 25. 3. 2021 bylo vydáno rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území Evropské unie. Z tohoto důvodu však žalovaný řízení dosud nepřerušil.
44. Z uvedeného vyplývá podle názoru zdejšího soudu jednoznačný závěr, že žalovaný byl ke dni rozhodnutí soudu nečinný. Žalovaný mohl řízení přerušit ještě před uplynutím lhůty k vydání rozhodnutí, ale neučinil tak, přestože jím uplatněný důvod přerušení řízení nastal již před opětovným zahájením řízení o žádosti žalobce a žalovaný se o něm dozvěděl v dostatečném předstihu před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí, přesto však řízení přerušil až po uplynutí této lhůty, přičemž po přerušení řízení nečinil žádné úkony, jejichž prostřednictvím by mohl zjistit, zda důvod, pro který bylo řízení přerušeno, stále trvá. Skutečnost, že se žalobcem bylo následně zahájeno další řízení o správním vyhoštění, nemá na tento závěr soudu žádný vliv, neboť toto řízení nebylo až do rozhodnutí soudu důvodem, pro který žalovaný řízení o žádosti žalobce přerušil.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Na základě všech shora uvedených skutečností soud shledal žalobu důvodnou a dospěl k závěru, že v době podání žaloby i v době vydání tohoto rozsudku byl žalovaný nečinný. Soud proto v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost vydat v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty rozhodnutí a stanovil mu k tomu lhůtu 30 dnů, kterou soud považuje vzhledem k dosavadní délce řízení o žádosti žalobce a jeho stádiu za přiměřenou a takto soudem stanovená lhůta nepřesahuje lhůtu k vydání rozhodnutí stanovenou zákonem o pobytu cizinců v rozhodném znění.
46. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. V nyní projednávané věci byl plně úspěšný žalobce. Jeho náklady tvoří jednak zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 2 000 Kč a odměna advokáta, kterým byl žalobce zastoupen do dne 28. 5. 2021, a to za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení a podání žaloby. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($2 \times 3\,100\text{ Kč} = 6\,200\text{ Kč}$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300\text{ Kč} = 600\text{ Kč}$). Odměna advokáta tak činí celkem 6 800 Kč a podle § 57 odst. 2 s. ř. k ní patří DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8 228 Kč. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží 10 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. října 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.